

βιβλία, ἔρωτα ποκρίσεις, ἐγγχειρίδια, ἅτινα ἀνέσυρον μετ' ἐπιστημότητος ἐκ τῶν θυλακίων, ἵνα ἐρωτήσωσι τὰ παιδιά μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς.

—Θέλεις νὰ περάσωμεν μίαν στιγμὴν τοὺς νομούς μας, ἔλεγεν ἀποτόμως πατήρ τις κραδαίνων μίαν γεωγραφίαν.

—Ναί, μπαμπά, ἀπάντα ὁ δειλὸς μαθητής. Ἐτοποθετοῦντο τότε ἀμφοτέροι παρά τινα γωvίαν, δόθηκεν μετ' ὀλίγον ἠκούστο προερχόμενος ψίθυρος δροσερὸς ποταμῶν καὶ βυάκων, τερετισμὸς ἐπαρχιῶν καὶ χωριῶν, ἐφ' ὧν ἐνίοτε ἀνυψοῦτο μετ' εὐήχου ἐπιστημότητος τὸ ὄνομα τῆς πρωτεύουσας τῆς ἐπαρχίας. Ἐκ τοῦ ἀντίπεραν μέρους ἠκούετο ἡ ἀπαρίθμησης μαχῶν καὶ χρονολογιῶν. Τὸ θέαμα ἐν συνόλῳ θὰ ἦτο λίαν τερπνόν, ἀν ὑπὸ τὸν κωμικὸν αὐτὸν ὄργανισμὸν δὲν ὑπεκρύπτετο κόσμος ὀλόκληρος ἀγωνίας καὶ ἀληθοῦς δυστυχίας, ἡ δὲ δὴν τῆς κεκμηκυίας ἀφοσιώσεως, ἡ τις δι' ἡρώϊσμου καὶ διὰ στερήσεων ἤρχετο νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὰ τελευταῖα αὐτῆς μέσα, ποῖν ἀπαρνηθῆ διὰ παντὸς τὴν χιμαίραν, ὑφ' ἧς ἐπλανήθη.

(Ἦκιστα τὸ τέλος).

X**

Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ

Περιγραφή

τοῦ μαθητικοῦ βίου ἐν Γερμανίᾳ.

Συνίχεα' ἰδί σελ. 678.

Νυκτερινὸς τῶν σπουδαστῶν πότος.

Ἡ γερμανικὴ γλῶσσα ἔχει ἰδίαν λέξιν διὰ τὸν παννύχιον τῶν σπουδαστῶν πότον, τὴν λέξιν **Kneipe**, σημαίνουσαν καὶ τὸ ποτεῖον ἐν ᾧ ὁ πότος εἴτε τὸ καπηλεῖον, ὡς θὰ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Μετὰ τὴν φιλολογικὴν ταύτην παρατήρησιν ἔλωμεν εἰς τὸν ἡμέτερον φοιτητὴν.

Ὅταν ἡ νύξ προσεγγίξῃ καὶ τὸ σκότος ἀπλοῦται κατὰ μικρὸν ἀνά τὴν πόλιν, ἐνῶ αἱ νυκτερίδες ἄρχονται περιπτάμεναι ἄνω τοῦ θολεροῦ ποταμοῦ Μάιν, ἐπέστη διὰ τὸν σπουδαστὴν ἡ λαμπρότερα στιγμή τοῦ ἡμερησίου χρόνου. «Γνωρίζετε, λέγει ὁ ποιητής, τὸ γλυκὺ καὶ ἅγιον ὄνομα, τὸ ἔχον τὴν λαμπρότατον ἦχον τῆς γερμανικῆς γλώσσας; Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔχει τόνον καθαρὸν καὶ πλήρη, ἡχεῖ δὲ θαυμασίως πληροῦν τὸ στήθος θερμοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Εἰσδύον μέχρι τῶν μυχιαιτάτων τῆς καρδίας μετὰ δυνάμειως κεραυνώδους θεέλλης, ἡ ὡς ἡχώ τῶν κωδῶνων, πληροῖ αὐτὴν γλυκύτητος ἀφάτου. Ναί, Γερμανὲ υἱὲ τῶν Μουσῶν, γνωρίζεις καλῶς ὅσον οὐδεὶς τῶν ἄλλων ἐθνῶν τὸ ὄνομα τοῦτο, τὴν πλήρη δυνάμειως λέξιν: *Ποτεῖον*».

Ναί, γνωρίζεις καλῶς τὸ οἶκημα τὸ κεκοσμη-

μένον διὰ σημαίων καὶ ξιφῶν, διὰ συμβόλων καὶ οἰκοσήμεων, διὰ κεράτων κυνηγετικῶν καὶ εἰκόων παντοίων. Γνωρίζεις καλῶς τὸν τόπον, ἐν ᾧ καθ' ἑκάστην ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐσπέρας μέχρι μεσονυκτίου κυμαίνεται ἡ ζῶη ἐν ἀφρόνῳ πότῳ, ἔνθα ἀδιαφορῶν περὶ τῆς ποιότητος τοῦ ζύθου καταπίνεις ὡς πίθος τῶν Δαναίδων ποταμοῦς ὄλους ζύθου, ἱκανοὺς νὰ πνίξωσι παιδίον ἀγνοοῦν τὴν κολυμβητικὴν.

Ἐνταῦθα λοιπὸν, ἐν τῷ ποτεῖῳ τούτῳ, γίνονται αἱ πρῶται καὶ αἱ μεθ' ἑστέρας προπόσεις, ἐπὶ ποιητῆ ἀπωλείας τῆς ἐπὶ ζυθοποσίᾳ φήμης, ἐὰν σφάλῃ τις κατὰ τὴν ἀνταπόδοσιν αὐτῶν, ἐνταῦθα τελοῦνται οἱ φοικῶδες διαγωνισμοὶ ἐπὶ πολυποσίᾳ, ἐνταῦθα δικάζουσι τὰ ζυθοδικαστήρια μετὰ δικαιοσύνης Ῥαδαμάνθυος. Τὰ ταχέως ἄλλα διαδεχόμενα ποτήρια, τὰ τάχιστα συναθροίζόμενα δῶρα τῆς ἐνεργείας τοῦ λυκίσκου ἐκδηλοῦσι κατὰ μικρὸν τὴν δρᾶσίν των. Ἡ φαιδρότης καὶ ἡ χαρὰ ἐπέρχονται θορυβῶδες, τὰ πρόσωπα σπινθηροβολοῦσι, μειδιῶντα ἐκ μακαριότητος καὶ εὐθυμίας, ἡ εὐφυῖα πλανᾶται περὶ τὰ χεῖλη πάντων, ῥοδίνη δὲ διάθεσις λάμπει ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὄλων τῶν σπουδαστῶν. Ἐνταῦθα συνεννοῦνται αἱ καρδίαι, ἀπὸ μυχιῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀντηχοῦσι τὰ πολυσήμαντα ἐκεῖνα γερμανικὰ ἄσματα, δι' ὧν ὅτε μὲν ὑμνοῦνται μετὰ τρυφερότητος καὶ θερμῆς αἱ ἐρώμεναι, ὅτε δὲ διὰ φωνῆς κραταιᾶς καὶ θεελλώδους τονίζονται πρὸς ὕμνον τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς πατρίδος. Ἄπαντες οἱ Γερμανοὶ φοιτηταὶ εἰσὶ μουσικοὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον· ἐλλείπουσι δὲ ἐντελῶς ἀπ' αὐτῶν οἱ αἰλουρώδεις γρυλλισμοὶ οἱ ἀρχόμενοι διὰ τοῦ λαλαλᾶ καὶ περατούμενοι διὰ τοῦ ταρατὰ ταρατὰ, ἐλλείψει γνώσεων τῶν στίχων τοῦ ἄσματος. Ἡ συναυλία εἶνε τελεία κατὰ τὰς φωνάς, οὔτε αἰοῦει δὲ τις πάντας ἔχοντας διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς ἢ παραχόρδως.

Ἐν τοῖς ποτεῖοις οἱ υἱοὶ τῶν Μουσῶν ἐνοῦνται καὶ συνδέονται στενότητα μετ' ἀλλήλων καὶ πίνεται τὸ ποτὸν τῆς ἀδελφοποιήσεως (**Smollis**), ὅπερ κλείει δεσμὸν φιλίας ἄρρηκτον, μὴ διασπώμενον οὔτε μετὰ τὸν μαθητικὸν βίον, ὅτε τὸ πλῆθος τῶν μικρολόγων καὶ ἐγωῖστικῶν τοῦ βίου περιπετειῶν περιβάλλει ὡς κάμπην τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν ἐν βομβυκίῳ, καὶ ἀποσκληρῶνει αὐτὴν εἰς πέτραν. Ἐν τῷ ποτεῖῳ τέλος οἱ υἱοὶ τῶν Μουσῶν κείμενοι ἐν μέσῳ νεφέλης ἀδιδειπύτου, ὡς οἱ ἦρωες τοῦ Ὄσσιανου, καὶ ἐξακολουθοῦντες ἀδιακόπως νὰ καπνίζωσι τὰς μικρὰς καὶ μεγάλας αὐτῶν καπνοσύριγγας μετὰ δυνάμειως ἀναρροφητικῆς μηχανῆς, εὐρίσκονται ἐν τῷ γῆνῳ αὐτῶν παραδείσῳ, ἀφ' οὗ οὐδεμία ἀνάμνησις ὀχληρὰ καθηγετικῆς παραδόσεως ἢ οἰκιακῆς μερίμνης δύναται νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ.

Ὁ φοιτητικὸς πότος ἐν ὠρισμέναις ἡμέραις τοῦ ἔτους λαμβάνει ἐπίσημον χαρακτῆρα. Δια-

κόσιοι ἢ καὶ πεντακόσιοι φοιτηταὶ δι' ἐράνου παρασκευάζουσι γενικὴν κατὰ τὴν ἀκριβῆ σημασίαν τῆς λέξεως *συμπόσιον*. Τοῦτο γινόμενον ὑπὸ τὴν προεδρίαν ὠρισμένων προσώπων ἐμπειρῶν ἐκ διαφόρων σωματείων διακρίνεται διὰ τὴν πλήρη αὐτοῦ τάξιν. Κατ' αὐτὸ διανέμονται τὰ ἄσματα, ἅτινα θὰ ψαλῶσιν ἰδιαίτερώς τετυπωμένα μετὰ μεγάλης φιλοκαλίας, προσκαλοῦνται μουσικοὶ ἢ κλειδοκυμβαλισταὶ πρὸς συνοδίαν τῶν ψαλλόντων, ἐκλέγεται δὲ καὶ καπηλεῖον τὸ ἔχον ὄχι κυρίως τὸν εὐρύτερον χῶρον ἀλλὰ τὸν κρείττονα ζῦθον.

Ἐν τοιαύταις δὲ τισι περιπτώσεσι προσέρχονται προσκαλούμενοι πάντοτε καὶ οἱ ὑψηλῆται καὶ καθηγηταί, οἵτινες μετὰ προθυμίας δέχονται τὴν πρόσκλησιν, μέλλοντες τῇ ἐσπέρᾳ ἐκείνῃ ν' ἀναμνησθῶσι τῆς εὐφροσύνου ἡλικίας, καθ' ἣν ἀνώνομοι καὶ ἄγνωστοι ἠδιαφόρου ἀμέριμνοι πρὸ τῶν ποτηρίων τοῦ ζῦθου, οὐδόλωσ σκεπτόμενοι περὶ τῆς θέσεως αὐτῶν ἐν τῷ δρόμῳ τῆς ζωῆς. Οἱ καθηγηταὶ δὲ καὶ πρότερον φιλόφρονες ὄντες πρὸς τοὺς φοιτητάς καὶ καθ' ἑκάστην μετ' αὐτῶν ἄνευ ὑπερηφανείας καὶ κόμπου, ἀλλ' ὡς οἰκεῖοι καὶ πατέρες ἀναστρεφόμενοι, ἔτι μᾶλλον τῇ ἐσπέρᾳ ταύτῃ καταλείπουσι πᾶσαν τοῦ ἀξιώματός των ὑπεροχὴν, καὶ ὡς γηραιότεροι φοιτητὰὶ ἀμιλλῶνται ἐπὶ τῷ πότῳ, τοῖς ἄσμασι καὶ τῇ εὐθυμίᾳ. Ἡ τιμὴ δὲ τῆς συμμεθέξεως τῶν καθηγητῶν κρατεῖ τὸ πλῆθος ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ σεβασμοῦ καὶ ἐν τῇ ὑψίστῃ ἔτι εὐθυμίᾳ. Τὰ ἄσματα διαδέχονται ἄλληλα, ὅτε μὲν γερμανιστὶ ὅτε δὲ λατινιστὶ. Μὴ νομίσῃ δὲ ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἡ σεμνοτυφία ἢ ὁ σοβαρὸς τῶν καθηγητῶν χαρακτήρ δὲν ἐπιτρέπουσιν αὐτοῖς νὰ συμπάλλωσιν ἄσματα ἀναρμόδια τῆς ἡλικίας των. Ἡ ἐσπέρα τὸ καλεῖ νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, διὸ καὶ συμπάλλουσι:

Vivant omnes virgines, faciles, formosae,
Vivant et mulieres, bonae laboriosae.

Τὸ ποτεῖον ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις δύναται νὰ θεωρηθῆ καὶ ὡς ἀκαδημία τις πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν ἀλωπέκων, ὡς καλοῦσιν ἐν Γερμανίᾳ τοὺς κατὰ πρῶτον ἐν σωματείῳ εἰσερχομένους τοῦ πρώτου ἐξαμήνου φοιτητάς. Ἐνταῦθα μιεῖται ὁ ἀρχαῖος εἰς τὰ μυστήρια τοῦ σπουδαστικοῦ βίου ὑπὸ τῶν πεπειραμένων καὶ ἐν ὅλαις ταῖς ἐκ τοῦ ζῦθου κακίαις γεγηρακότων φοιτητῶν. Ὁ φιλομαθὴς νέηλος διδάσκεται κατὰ μέθοδον ἀξίαν νὰ συστηθῆ εἰς τοὺς πλείστους παιδαγωγούς, πῶς δεῖ πίνειν, ἀπομειθεῖν, ἐρᾶν, δανεῖζεσθαι χρήματα, δέρειν τοὺς νυκτοφύλακας, ἀποφεύγειν τὰς παραδόσεις καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐν τῷ ποτεῖῳ ἐπίσης ἀκούει καὶ τὴν εὐγενῆ ἐκείνην κορακιστικὴν τῶν φοιτητῶν γλώσσαν, ἣτις συνίσταται ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκ πλήθους λέξεων καὶ φράσεων ἀπὸ τῶν

ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφέων, ὧν παραλλάσσουσι τὴν σημασίαν, σχηματίζοντες ἐνίοτε τὰς γελοιοδεστάτας παρωδίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ πολυαριθμῶν ἐκφράσεων καὶ ποιητικῶν περιγραφῶν εἰλημμένων ἐκ τῆς φαντασιώδους γλώσσης τῶν ἀνατολικῶν λαῶν, τόσῳ σκοτεινῶν δὲ καὶ ἀκαταλήπτων εἰς τοὺς μὴ φοιτητάς ὅσῳ εἶνε εἰς τοὺτους αἱ παραδόσεις τῆς φιλοσοφίας. Τίς ἀμύητος δύναται π. χ. νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ λέξις «βρύον» σημαίνει ἀργύριον καὶ ὅτι «σκαῦπα» σημαίνει δεσποινίς;

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀρχεται τὸ τελευταῖον συμπόσιον, ὁ ἀπόποτος (*Exkneipe*) μετ' ἀκρατήτου ἐλευθεριότητος. Τότε οἱ ἀστεῖσμοι, αἱ παραπαίουσαι κινήσεις καὶ αἱ ἀνοησῖαι φθάνουσι τὸν ὑψιστον αὐτῶν βαθμὸν. Τὰ πάντα εἰσὶν ἐπιτετραμμένα· αἱ μωρότεροι πράξεις, τὰ τερατωδέστερα παίγνια, οἱ δηκτικώτατοι ἀστεῖσμοι, οἱ δυνάμενοι νὰ φέρωσιν οἰανδήποτε εὐγενῆ κυρίαν εἰς μαρμαρώδη λιποθυμίαν, πάντα ταῦτα προκαλοῦσι γέλωτα ὁμηρικὸν καὶ θορυβωδέστατον καὶ θυελλώδη συμμέθεξιν. Ἄλλ' αἴφνης μετὰ φρίκης ἐπέρχεται τὸ τέλος, διότι ἀπὸ στόματος εἰς στόμα ψιθυρίζεται ἡ ἀπαισία φράσις ὅτι «ἡ πηγὴ ἐστέρησεν». Ἄπας ὁ ζῦθος τοῦ καπηλείου ἐπόθη! Ἄν δὲ αἱ ὠρυγαὶ καὶ ὑλακαὶ τοῦ μαινομένου ὄχλου τῶν λεηλατούντων καὶ διαρπαζόντων φρονέων Βεδουίνων ἀντήχῃ φρικωδῶς εἰς τοὺς ἐν τοῖς ὑπογείοις τῆς Ἀλεξανδρείας κερυμμένους, ἔτι μᾶλλον φρικαλεώτερον ἀντηχεῖ εἰς τὰ ὄτα τοῦ διψῶντος ἔτι σπουδαστοῦ ἡ φράσις τῆς στειρεύσεως τῆς πηγῆς. Οὕτω δεινὸν καταρωμένος καὶ ὑβρίζων μεγαλοφῶνως καταλείπει ὁ σπουδαστὴς τὸ καπηλεῖον καὶ ἄδων καὶ θορυβῶν σπεύδει βραδέως πρὸς τοὺς ἐφεστῖους θεούς.

Ἐλπίζων, ἀναγνώστᾳ μου, νὰ δυνηθῆς νὰ παρακολουθήσῃς αὐτὸν μετ' ἐμοῦ ἀφόβως μέχρι τῆς κατοικίας του εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς Ἐστίας σὲ διαβεβαιῶ συγχρόνως μετ' ὅρκου ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀδελφικὴ πόσις τελεῖται καθ' ἑκάστην ὑφ' ἐκάστου σωματείου καὶ ὅτι παραλλάσσει ἐνίοτε, ἀλλασσομένου μόνον τοῦ καπηλείου πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μονοτονίας.

[Ἐπειτα συνέχεται].

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἀλήθεια, Ἄννα, ἔλεγε πρὸς φίλην τῆς ἡ Κε Σ*, ἄρτι ἐλθοῦσα ἐκ Σύρου, πῶς κατῳρήσασαι καὶ γλύτωσαι ἀπὸ ῥεῖνον τὸ γελοῖο τὸν Νικολάκη ποῦ σὲ ἐτριγύριζε πρόπερσι ὅταν ἤμουν πάλι ἐδῶ;

— Μπᾶ, καὶ μὲν, μὲ τὴν μεγαλειτέρα εὐκολίαν . . . τὸν ἐστεφανώθηκα!

*
**